

Sygn. akt: II C 265/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Mączkowska

Protokolant: sekr. sąd. Bożena Majewska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2011 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Mączkowska

Sygn. akt: **II C 265/09**

UZASADNIENIE

Powódka A. K., pozewem z dnia 14 czerwca 2005 r., modyfikowanym następnie kilkakrotnie, wniosła ostatecznie o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) kwoty 26.672.416 zł. wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 5.190.104,25 zł. od dnia 29 lipca 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.182.165,75 zł. od dnia 3 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.538.516 zł. za okres od dnia rozszerzenia powództwa pismem z dnia 6 listopada 2007 r., od kwoty 11.248.473,75 zł. od dnia rozszerzenia powództwa j.w., od kwoty 1.058.481,25 zł. od dnia 3 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.538.516 zł. od dnia 14 września 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.916.159 zł. od dnia 6 listopada 2007 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania w sprawie, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na wskazaną kwotę składało się odszkodowanie za utraconą, na skutek działania dekretu (...), część nieruchomości (...), położonej przy ul. (...) oznaczonej jako (...), która stanowiła własność spadkodawczyni powódki. Orzeczeniem Prezydium Powiatowej Rady Narodowej z dnia 10 października 1951 r. odmówiono byłemu właścicielowi przyznania prawa własności czasowej do tej nieruchomości, zaś decyzją z dnia 28 lipca 2003 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast stwierdził nieważność orzeczenia z dnia 10 października 1951 r. w części dotyczącej obecnej działki ewidencyjnej nr (...) z obrębu (...) oraz wydanie z naruszeniem prawa w części dotyczącej działki (...) z tego samego obrębu, zaś decyzją z dnia 25 maja 2005 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. stwierdziło nieważność orzeczenia z dnia 10 października 1951 r. w części dotyczącej obecnych działek ewidencyjnych nr (...).

Na kwotę dochodzoną pozwem składały się kwoty dochodzone z tytułu szkody rzeczywistej oraz kwota 4.993.191 zł., z tytułu utraconych korzyści za okres od dnia 17 października 1997 r. do dnia wniesienia pozwu - odnośnie działki ewidencyjnej nr (...) o powierzchni 2.389 m² i od dnia rozszerzenia powództwa w zakresie części działek nr (...) o łącznej powierzchni 5.195 m².

Pozwany Skarb Państwa - Wojewoda (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2008 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - II Wydział Cywilny (sygn. akt: II C 65/06) zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz A. K. kwotę 9.622.170 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2007 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 31.805,21 zł., tytułem zwrotu kosztów procesu, w pozostałym zakresie oddalił powództwo, koszty wpisu w pozostałym zakresie przejął na rachunek Skarbu Państwa i zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego (wyrok - k. 363, uzasadnienie - k. 372-387).

W wyniku rozpoznania apelacji powódki i pozwanego **Sąd Apelacyjny** w Warszawie - I Wydział Cywilny (sygn. akt: I ACa 484/08) wyrokiem z dnia 12 listopada 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok w punktach: II, III i IV w ten sposób, że zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz A. K. kwotę 6.816.408 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2007 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo co do kwoty 5.240.647 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2007 r. oraz **uchylił** zaskarżony wyrok **w części** dotyczącej żądania zasądzenia kwoty 4.993.191 zł. wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu utraconych korzyści i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego. Sąd Apelacyjny oddalił w całości apelację pozwanego, umorzył postępowanie apelacyjne w części dotyczącej apelacji powódki w zakresie żądania zasądzenia należności odsetkowej od dochodzonego odszkodowania za okres do dnia 11 października 2007 r. i oddalił apelację powódki w pozostałej części (wyrok - k. 556-557, uzasadnienie - k. 568-589).

W uzasadnieniu wyroku, Sąd Apelacyjny stwierdził, że za okres od daty wejścia w życie Konstytucji RP, to jest poczynając od dnia 17 października 1997 r. jest możliwe dochodzenie utraconych korzyści w związku z wydaniem orzeczenia administracyjnego, którego została stwierdzona nieważność lub wydanie z naruszeniem prawa oraz że w sprawie zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy wadliwą decyzją a utraconymi korzyściami. Należy jedynie przeprowadzić dowód z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody, wnioskowany przez powódkę, a oddalony przez Sąd I Instancji.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy rozpoznawał zatem żądanie zasądzenia kwoty 4.993.191 zł., z tytułu utraconych korzyści za okres od dnia 17 października 1997 r. do dnia 9 grudnia 2008 r. W zakresie odszkodowania za szkodę rzeczywistą sprawa została już prawomocnie rozstrzygnięta.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy powódka podtrzymała powództwo w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania w wysokości 4.993.191 zł., z tytułu utraconych korzyści. Powódka wskazała także, że zgodnie z art. 386 § 6 k.p.c., Sąd I Instancji rozpoznając sprawę ponownie jest związany wytycznymi Sądu II Instancji z pierwszeństwem przed zasadą prawną wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt: III CZP 112/10 (pismo powódki z dnia 19 maja 2009 r. - k. 599-602, pismo powódki z dnia 6 kwietnia 2011 - k. 772-776).

Pozwany Skarb Państwa - Wojewoda (...) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że w wyniku wydania przez Sąd Najwyższy uchwały z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt: III CZP 112/10 nastąpiła zmiana porządku prawnego oraz że Sąd Najwyższy rozpoznając ewentualną kasację od wyroku podjętego w niniejszej sprawie nie będzie związany wyrokiem Sądu Apelacyjnego wydanym w niniejszej sprawie, zaś będzie związany podjętą uchwałą z dnia 31 marca 2011 r. (stanowisko pozwanego - k. 613-615, pismo pozwanego z dnia 9 maja 2011 r. - k. 782-784).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy ustalił następujący **stan faktyczny**:

Własność nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., oznaczonej jako (...), przysługiwała I. D.. Spadek po I. D. nabyła A. K. w całości. Przedmiotowa nieruchomość jest położona na obszarze objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze W. /Dz. U. Nr 50, póź. 279/.

I. D. złożyła w terminie wnioski o przyznanie prawa własności czasowej do przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze W..

Orzeczeniem Prezydium Rady Narodowej w W. z dnia 10 października 1951 r. odmówiono byłej właścicielce ustanowienia prawa własności czasowej do przedmiotowej nieruchomości, uzasadniając odmowę przeznaczeniem terenu zgodnie z opracowywanym planem zagospodarowania przestrzennego pod urządzenia komunikacyjne.

Decyzją z dnia 28 lipca 2003 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast stwierdził nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w W. z dnia 10 października 1951 r. odnośnie części gruntu stanowiącego obecnie działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu (...), zaś w części stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) stwierdził wydanie orzeczenia z naruszeniem prawa - z powodu wydania tego orzeczenia z rażącym naruszeniem art. 7 ust. 2 dekretu (...), wskazując, że orzeczenie wydano nieprawidłowo, opierając się na opracowywanym planie zagospodarowania przestrzennego, a ponadto nieruchomość będąca przedmiotem orzeczenia nie została ujęta w ogłoszeniach w Monitorze Polskim. Organ ustalił, że w dacie wydawania wadliwej decyzji obowiązywał ogólny plan zabudowania W., zatwierdzony przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 r. i w planie tym przedmiotowa nieruchomość była przeznaczona pod budownictwo o zabudowie luźnej o 2 kondygnacjach do wysokości 9 m i 30 % zabudowy (uzasadnienie do decyzji - k. 135).

Decyzją z dnia 25 maja 2005 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. stwierdziło nieważność orzeczenia z dnia 10 października 1951 r. w części dotyczącej obecnych działek ewidencyjnych nr (...).

A. K. składała wnioski do organów administracyjnych, na podstawie art. 160 § 1 k.p.a., o przyznanie odszkodowania za szkodę poniesioną przez wydanie orzeczenia administracyjnego z dnia 10 października 1951 r. Wnioski te zostały rozpatrzone odmownie lub poprzez umorzenie postępowania w tym zakresie.

Obecnie przedmiotowa nieruchomość stanowi przedmiot użytkowania wieczystego przysługującego osobom trzecim.

Wartość utraconych korzyści za okres od dnia 17 października 1997 r. do dnia 9 grudnia 2008 r., czyli wartość czynszu dzierżawnego jaki możnaby uzyskać za wdzierżawienie niezabudowanego gruntu nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., stanowiącej obecnie część działki ewidencyjnej nr (...), o łącznej powierzchni 7.752 m², według stanu nieruchomości na dzień 10 października 1951 r., a według planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w okresie, za który liczony jest czynsz dzierżawny, wynosi 3.524.743 zł. (opinia biegłego rzeczoznawcy majątkowego M. D. - k. 631-645, 674-676, 681-682, opinia biegłego rzeczoznawcy majątkowego M. S. - k. 717-730, 758-762, 765-768, 769-771).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił **na podstawie** wyżej wymienionych dowodów, a w tym złożonych do akt odpisów i kopii dokumentów, przede wszystkim decyzji administracyjnych. Żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie opinii biegłych rzeczoznawców majątkowych: M. D. i M. S.. Opinie te różniły się nieznacznie pomiędzy sobą. Biegła M. D. wyceniła wartość utraconych korzyści na kwotę 3.524.743 zł., zaś biegły M. S. na kwotę 3.375.956 zł.

Sąd przyjął wartość utraconych korzyści na podstawie wyliczeń biegłej M. D.. Biegły M. S. przyznał bowiem, że przyjęta przez niego metoda wyceny nie jest typowa, a zatem zdaniem Sądu, bardziej miarodajne było przyjęcie wyceny według metody częściej stosowanej przez rzeczoznawców majątkowych. Kwestia ta nie miała jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wobec uznania powództwa za podlegające oddaleniu co do zasady.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne. Powódka wskazywała, że poniosła szkodę na skutek wydania niezgodnego z prawem orzeczenia administracyjnego z dnia 10 października 1951 r. odmawiającego jej spadkodawczyni przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.. Przy czym przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy, po częściowym uchyleniu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 stycznia 2008 r. przez Sąd Apelacyjny i przekazaniu sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, było jedynie żądanie zasądzenia odszkodowania z tytułu utraconych korzyści.

Kwestia odszkodowania z tytułu szkody rzeczywistej została już rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 22 stycznia 2008 r., zmienionego częściowo w tym zakresie wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 12 listopada 2008 r. Na mocy tych rozstrzygnięć, na rzecz powódki zostało zasądzone odszkodowanie z tytułu szkody rzeczywistej w łącznej wysokości 16.438.578 zł. wraz z ustawowymi odsetkami: częściowo od dnia 11 października 2007 r., częściowo zaś od dnia 6 listopada 2007 r. - do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 386 § 6 k.p.c., Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę był związany oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 listopada 2008 r., sygn. akt: I ACa 484/08.

Sąd Apelacyjny przesądził, że Skarb Państwa jest biernie legitymowany w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z ostatecznej decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 36 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych.

Nie ma zatem potrzeby dalszego uzasadniania legitymacji biernej jaką w sprawie niniejszej ma pozwany Skarb Państwa.

W tym miejscu należy jedynie przytoczyć podzielany przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego podjętej w składzie 7 sędziów z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt: III CZP 99/06, zgodnie z którym to Skarb Państwa jest biernie legitymowany w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z ostatecznej decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 36 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, póź. 191 ze zm.), także wtedy gdy stwierdzenie jej nieważności lub stwierdzenie, że została wydana z naruszeniem prawa nastąpiło po dniu 26 maja 1990 r.

Kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej organów administracji państwowej za szkodę wyrządzoną decyzją administracyjną reguluje w obecnie obowiązującym stanie prawnym art. 417¹ § 2 k.c., który wszedł w życie w dniu 1 września 2004 r. w następstwie uchwalenia ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, póź. 1692). Ustawa ta postanowieniem z art. 2 ust. 2 uchyliła art. 160 k.p.a. w całości w jego dotychczasowym brzmieniu.

Jednocześnie jednak, zgodnie z art. 5 wspomnianej ustawy nowelizującej z dnia 17 czerwca 2004 r., do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 417, art. 419, art. 420, art. 420¹, art. 420² i art. 421 ustawy kodeks cywilny oraz art. 153, art. 160 i art. 161 § 5 ustawy kodeks postępowania administracyjnego, w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Kwestia interpretacji art. 5 wyżej powołanej ustawy zmieniającej budziła kontrowersje. Ostatecznie zostały one rozstrzygnięte w uchwale Sądu Najwyższego, podjętej w składzie Izby Cywilnej Sądu Najwyższego w dniu 31 marca 2011 r., sygn. akt: III CZP 112/10. W uchwale tej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 1 września 2004 r., której nieważność lub wydanie jej z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. stwierdzono po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a. oraz jeżeli ostateczna wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed dniem wejścia w życie Konstytucji RP

odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. nie obejmuje korzyści utraconych wskutek jej wydania, choćby utrata nastąpiła po dniu wejścia w życie Konstytucji.

W niniejszej sprawie wadliwe orzeczenie administracyjne zostało wydane w dniu 10 października 1951 r., a zatem na długo przed dniem 1 września 2004 r. i na długo przed dniem wejścia w życie aktualnie obowiązującej Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z ówczesnym art. 160 k.p.a., stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a. albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. W myśl art. 160 § 3 k.p.a., odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał decyzję (...). naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a., chyba że winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie ponosi inna strona postępowania dotyczącego tej decyzji; w tym ostatnim przypadku roszczenie o odszkodowanie służy w stosunku do strony winnej powstania tych okoliczności.

W niniejszej sprawie powódka wykazała, że zostało wydane wadliwe orzeczenie administracyjne z dnia 10 października 1951 r., którego nieważność i wydanie z naruszeniem prawa zostało następnie stwierdzone. Powódka wykazała także, że poniosła szkodę w wyniku wydania wadliwego rozstrzygnięcia. Nie było to sporne w sprawie, zaś prawomocnym rozstrzygnięciem Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny rozstrzygnęły pozytywnie o przysługującym powódce odszkodowaniu za szkodę rzeczywistą powstałą w wyniku wydania wadliwego rozstrzygnięcia.

Sporna była zasadność przyznania odszkodowania za utracone korzyści. Wyrokiem z dnia 12 listopada 2008 r., wydanym w niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny przesądził, że powódka wykazała poniesienie szkody w postaci utraconych korzyści i że ponownie rozpoznając sprawę należy jedynie ustalić wysokość tej szkody.

Rację miała powódka podnosząc, że ponownie rozpoznając sprawę, Sąd I Instancji był związany oceną prawną i wskazaniami co do dalszego postępowania zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu II Instancji, zgodnie z art. 386 § 6 k.p.c.

Kwestia związania wyrokiem Sądu II Instancji miała o tyle znaczenie w niniejszej sprawie, że wytyczne tego Sądu różniły się od zapadłej później uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt: III CZP 112/10.

Zgodnie z art. 386 § 6 k.p.c., związanie wytycznymi sądu II instancji nie następuje w przypadku, gdy nastąpiła zmiana stanu prawnego.

Rację miała powódka podnosząc, że uchwała Sądu Najwyższego nie stanowi zmiany stanu prawnego.

Rację miał jednak również pozwany, podnosząc, że poprzez wydanie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 r. nastąpiła swoista zmiana szeroko rozumianego porządku prawnego.

Zauważyć należy, że uchwała z dnia 31 marca 2011 r. została podjęta przez Sąd Najwyższy w składzie Izby Cywilnej tego Sądu. Uchwała ta zatem ma bardzo wysoką rangę, stanowi ujednoczenie praktyki orzeczniczej sądów powszechnych i Sądu Najwyższego w zakresie stosowania art. 160 k.p.a., w tym także w kwestii odszkodowania dotyczącego *lucrum cessans* (utraconych korzyści). Uchwała ta wiąże Sąd Najwyższy, także przy rozpoznawaniu kasacji w poszczególnych sprawach. Nie jest więc to „zwykła” uchwała podejmowana przez Sąd Najwyższy w składzie podstawowym, czyli w składzie 3 sędziów.

Przyjąć należy, że gdyby uchwała Sądu Najwyższego w sprawie o sygnaturze akt: III CZP 112/10 zapadła przed dniem 12 listopada 2008 r., to wydając w tym dniu wyrok, Sąd Apelacyjny uwzględniłby tezy zawarte w tej uchwale i wydał wyrok zgodny z uchwałą.

Uchwała z dnia 31 marca 2011 r. podjęta przez Sąd Najwyższy w składzie Izby Cywilnej jest w praktyce swoistą zmianą prawa, gdyż wiążąc Sąd Najwyższy w rozpoznawanych sprawach, wiąże także pośrednio sądy powszechne. Orzeczenie wydane przez sąd powszechny niezgodnie z tą uchwałą, zaskarżone kasacją, nie zostanie utrzymane w mocy.

Uchwała z dnia 31 marca 2011 r. wprowadza jednolite zasady dla wszystkich podmiotów. Brak jest zatem podstaw, aby różnicować sytuację powódki w tym zakresie. Tym bardziej, że na rzecz powódki zostało już zasądzone bardzo wysokie odszkodowanie w wysokości 16.438.578 zł. wraz z ustawowymi odsetkami.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne, Sąd orzekł jak w sentencji, oddalając powództwo jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., oddalając wniosek pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Zgodnie z art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W wyroku z dnia 12 listopada 2008 r. Sąd Apelacyjny nie zmienił rozstrzygnięcia o kosztach postępowania dotyczących prawomocnego już rozstrzygnięcia powództwa odnośnie odszkodowania z tytułu szkody rzeczywistej. W tamtym postępowaniu Sąd Okręgowy zniósł pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego, gdyż powódka w części wygrała, w części zaś przegrała sprawę.

Ponownie rozpoznając sprawę w części dotyczącej odszkodowania z tytułu utraconych korzyści, Sąd oddalił powództwo w tym zakresie, a zatem w tym zakresie powódka jest stroną przegrywającą sprawę. Jednak łącznie powódka w części wygrała, w części przegrała sprawę i dlatego koszty zastępstwa procesowego, jakie pozwany poniósł w niniejszej sprawie nie były, zdaniem Sądu, zasadne.